

ლიტერატურული გაზეთი

№23 2 - 15 აპრილი 2010

ბამონის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

ბაადურ ბალარჯიშვილი

II

გივი ალხაზიშვილი

IV-V

აკა მორჩილაძე

VI-VII

პაატა ნაცვლიშვილი

VIII-IX

ანდრო ბუაჩიძე

X-XI

გივი სულაკაური

XII

ბაადურ წულაძე

XIII

გივი ალხაზიშვილი

ჩაბრუნებული მზარა

/თებერვლის ეპისტოლე/

...იმ ქალს რა უნდა,
ფანჯრიდან რომ გიყურებს?
ათი წელია აქ არ არის
და როგორ გიყურებს...
სად მიგაცილებს მისი მზერა?!

.....
ივსები ბინდით,
შეგატოვეს ღამის წვეთოვანს,
თოვლია შენში და შენ ფიქრობ:
შესაძლოა, ტანჯულ თვალებს ჩამოეთოვა
ამ მთაგორებზე და არა ზეცას,
ამინდის ნაცვლად მტკივნეული ჟამი ფიქრობს,
გადაათეთრა შენი თვალები
და ჰორიზონტის ყულფი შეიკრა....

ხვალამდე დროა,
ელოდები სისხლნაკლულ დონორს —
იანვრის მზეს და ეფიცები წუთს მოსალოდნელს,
ულიმი მედდას,
ჩალურჯებულ ვენას უჩვენებ,
როგორც მკლავზე ამოსულ იას
და გიხარია, დღეს რომ ტკივილს გაგიყურებენ.

რა საგრძნობია, რომ აქ ვილაც დადის უჩუმრად
და შორი—ახლო ისევ ეთრევა,
სწორედ აქ, სადაც სიყვარულია
და რაც გასავლელ დღეებს გამსჭვალავს
ტკივილის მზეა,
შიშის ხმაა და სიმკვეთრეა.

ვერ იმალები ვერც სიტყვაში და ვერც დუმბილში,
ალარც ღიმილში დარჩენილა შენი ადგილი,
ალარც ხმაში
და თუ მიაღწევ მხოლოდ კენესამდე,
და მთელი ღამე ისე გმარცვლავს წამოკენესები,
თითქოს ხსოვნაში ატივებულ წუთებს თესავდე.

უცნობი ხედი ფანჯრებიდან და უცაბედი
ფიქრის სიმწარე,
თავის დახრა და არიდება
თვალის, რომელიც კარგავს დასაყრდენს
და ჩაბრუნდება თავის სიღრმეში,
რომ თავდაპირველ ბინდში დასახლდე.

ქარის ხსოვნა

...ხოლო ის, თავის არსებობა რომ შემახსენოს,
გამიმეორებს: — აქ აღარა ვარ...

რა უნდოდა?!

ღამეც არ ჰყოფნის დასამალავად,
დღე — საარსებოდ.

ხსოვნაა მისი აქ ყოფნის მოწმე,
არ გამოდგება რადგან ხსოვნა ყოფნის ალიბად,
თურმე აქ იყო და ვერ ვიხსენებ,
ვერც ის მიხსენებს და მებრალება, —
მივიწყებასა და ხსოვნას შორის
ჩარჩენილ დროში რომ მიმაცილებს
ადგილნაცვალი ორიენტირი?!
შენ ეძებ სიტყვას პირვანდელ ნიშნით
და არა ღამაზე ორნამენტით.

სტუმრად ხარ შინ და
იქსოვ სიჩუმეს,
დროის სიმდორეს გულში იგუბებ
და წასასვლელად ყოველთვის მზად ხარ
და აბრეშუმის ჭიასავით შენი ფუსფუსი
სულ ფურცელ—ფურცელ ააშრილებს
სიბნელეს, სადაც კრთება ფოსფორი —
როგორც საფლავზე ხსოვნის ნიშანი.

ფანჯრის რაფაზე შიშველმკლავებჩამოყრდნობილი
ფიქრობ, რომ დედის კალთას გაგონებს,
ეს ხელისგული, სადაც თავს ჩარგავ
და თვლემის ფრთებქვეშ იკრებ სამყაროს,
სადაც გამჭოლად ხედავ სიზმარ—ცხადს
და ბროლის ჭრილში იჩეკება ფარშავანგები.

ეს ერთადერთი სურათია ამ ყოფასთან რომ გაკავშირებს

დედა, ოდნავ მოხრილ თითებით
როგორ გინვიდია ჰაერის ყვავილს.

შენი სტუმრობით დაილანენ შინ და გარეთაც...

აკრეფილია აკად—ნუსხურში
შენი ტექსტი აპოკრიფული
და როცა ნახვალ ფეხაკრეფით
შენს აკრეფილ ნაბიჯებსაც დაიხსომებენ
ძველი ქარები, კაფეები და კულისები...

ქარი სულია, არავინ იცის, საიდან მოდის ან საით მიდის
და ქარის ხსოვნა შეგიფარებს უკუნისამდე.

წუთები, ჩვენი რომ ივსება...

„ჩვენც დავნებდით სიყვარულს“ ...
ვერგილიუსი

ვსვამ შენს თვალებს,
ხმასაც,
ფრენის წუთს რომ იხანგრძლივებ ნამღერებისას...
სიყვარული კი ეახლება თავის ვინროებს
და ყოველ ჯერზე ახალია..

პოულობს სხივი ჭუჭყურტანას...

მგონი მზეც კი ვერ შეედრება იმ წუთს,
ჩვენი რომ ივსება,
და ძარღვებში სიმღერით დადის.

... და ყოველ ჯერზე ახალია...

პურის სუნი

სიცოცხლის შენის დარაჯს უერთგულესს
და მინის ბორცვზე ფუსფუსს ხოჭოების —
დააკვირდები, როგორ გაჰყავთ დრო,
თითქოს რომ არის.

შენ ზურგს შეაქცევ მშიშარა ფიქრს,
მოჩვენებითად სიბილურ გუმანს
და მთებს გახედავ, ისევ რომ სდუმან,
რადგან სიმაღლით ყველაფერი თქვეს.

გაგელიმება, რომ ბავშვობას იზოგავ დღემდე,
რახმანიზოვის მეორე კონცერტს რომ უსმენ ახლაც..
შენ იქით გინდა, სადაც მუსიკა იბადება,
როცა ყოველი შესრულებისას ივსები ფრთებით
და გეშინია, რომ გაფრინდე
და შენს ბუდეს გადაუფრინო,
საითაც თვალის არ გაგეცევა.

:) პაუზა და მერე ნაბიჯი, ნაბიჯი, რიტმის მოდინება
და გამჭვირვალეობით შეკრთება ოთახში ყოველი საგანი
და რალაც ღრმავდება, ღრმავდება ჭასავით
შენში და სიტყვაში და წუთსაც ირეკლავს,
რომელიც ხან მოჩანს და ხან იმალება
ბგერადან ბგერამდე და ზოგჯერ პაუზა
ჩვენც გვაუჩინარებს და ვიგულისხმებით
იმ ბზარში, რომელიც ჟამმა ამოქოლა,
ნიგინი გადაფურცლა, მერე სანიშნებლად
სხივი ჩააფინა და სხვათა ქოქოლას
ყური არ ათხოვა.
გადავრჩი, გადავრჩი... თვალებით ნათქვამი
და შენი პორტრეტი ხსოვნაში გადარჩა,
ხანდახან ცხოვრებას ვაგრძელებ ღადარში,
ვინვი და ვცოცხლდები და ბოლი არა ჩანს,
ისე შეუმჩნეველად გავდივარ ფანჯრიდან,
ჩემგან და შენგანაც და ყოველივედან
და ბავშვი, დღესავით რომ ნამოიჩიტა,
შემომრჩა ხილულ და ერთადერთ იმედად.

სიჩუმეს შენი გული უცემს და ისიც გისმენს,
ბავშვობიდან ასე გრძელდება,
ვილაცას უცდი, შორი—ახლოს რომ გეგულედა,
ვილაც ხმას განვდენს საიქიოდან
და შენ ქვევდები და ქვასაც შენი გული უცემს —
შენ რომ მოგესმა და სხვას არავის,
სიტყვასაც შენი გული უცემს
და მიუყვები ღამის ხნულს და იმავს თესავ,
რასაც მრავალი წელია იმკი.

მომენატრები, მაშინაც კი, როცა აქვე ხარ
და მეშინია, რომ გაფრინდე სადმე ჩიტვით,
მომენატრება შენი ხელის მჩატე შეხება
და შიშის შიში და ეს ფიქრი — შიშის ჩითილი —
თვალებში აჩენს უფერულ ფოთლებს...
და ქვასაც შენი გული უცემს...

დილას აღვიძებს პურის სუნი,
სიცოცხლის სუნი
და ხსოვნა წვდება ყველა მომკელს
და კალოობა ბრუნავს სისხლში
და ეს დილა, ჩამომხდარი დროის კვერდიდან,
კურდღელაურის ყანებისკენ თვალს გააპარებს.

დედუღეთის მონატრება მაცესებს და მცდის —
მეხსიერება თუ კიდევ შემრჩა
და პურის ნატებს ვანებ ღვინოში.

გამზეურებულ სათიბებიდან ბრუნდება პაპა,
ხოლო ბებია გაფუებულ ცომს დასტრიალებს.

ის დარჩა ძმებზე მოტირალი,
მდულარე ცრემლით ორთავ თვალის ამომკალავი,
დგას მისი ლანდი ჩემში, როგორც დარდის კარავი.

ეს არ არის ფოტო—ასლი,
ორიგინალში მეც იქ ვიყავ, მაგრამ არ ვჩანვარ,
რადგან ისინი ჩარჩენენ ჩემში
და სურათი არის ჩემში და მე ჩარჩო ვარ.

დილას აღვიძებს პურის სუნი,
არსობის სუნი..

ის დღე სად გაქრა?!

სად გაქრა ეს დღე,
შენს თვალებში რომ დავინახე?!

გეფიცები წითელ გეორგიანებს, ხავერდის ვარდებს
და საფლავზე აწვლის სილაღეს,
ყველაფერს, რაც კი ბავშვობიდან არის ჩემში,
როგორც დახურულ გალერეაში
და დროდადრო სიტყვებში ჩნდება
საურმე გზა და პურის ყანა, სადაც მზე ჩადის....

გეფიცები ბებერ ყორეს,
ზოგჯერ აუხსნელ ხმებს რომ გამოსცემს,
ხავსიც სიცოცხლის ნიშანია
და ქვები სათქმელს ამბობენ ხავსით...

გეფიცები ბებერ ყორანს,
ახლა რომ თავზე გადამიფრინა
და სადამო შემოჰყვავა ფრთებით,
ალბათ, ხედავდა პაპაჩემიც
ასი წლის წინათ.

გეფიცები აბლაბუდას, სხივებით ნაქსოვს,
თვალწინ რომ ბრწყინავს
და იმ წყაროს, რომ დაიკარგა,
მაგრამ ხსოვნაში მაინც დარჩა
და ვენაფები ხსოვნის წყაროს
და წყურვილს ვიკლავ....

გეფიცები ქვევრის დუმბილს,
პაპაჩემი რომ ხსნიდა სარქველს,
მერე აყალოს ხელს შეავლებდა
და ძლივს ვარჩევდი ერთმანეთისგან
ხელს და აყალოს.

გეფიცები ხილვის ფრაგმენტს,
როცა გამჭოლად დავინახე ღვინის ლივლივი
ყველა ქვევრსა და ყველა ჭურში,
მინის ღამეში და დავრჩი სახტად.

თვალს გავაპარებ,
გავხედავ საყდარს,
დაუჯერებელ სინამდვილეს, ცხადში რომ ახდა.

ვერ დავიფიცებ პურს,
მე კი არა,
პური და ღვინო ცოცხლობს ჩემში
და მაარსებებს,
ახლა რომ მესმის
ის სიტყვები ფრთებით მაცესებენ.

გეფიცები,
ღამეებმა ისე გამტეხეს...
მე კი მეგონა ღამეებს ვტეხდი.

გეფიცები, ვერ გავიგე, ეს დღე სად გაქრა...

ალარ მასვენებს მივიწყებულ შაირის სული:
ცხრა ქალამანი გავცვით, ცხრა გზა, ცხრა ხერხი
„ვდიე და ვერ დავინი, დავჯე და დავუცადეო“.

მიპოვეთ ვინმე,
ვინც შეაღვიძებს შვიდსიმინ ქნარს,
რომ მისი სუნთქვა მოსწვდეს იალქანს
და შემაცუროს ზღვაში ნავივით..

მე დავივიწყებ ოცდამეერთეს
და უდროობის ზღვართან ჩავივლი.

ვერ დავთმე ყოფა და გამოყოფა,
თავის მღვიმით და მკერდის აივნით.

ვერ აღივსება გული ჩემი შენდამი მტრ-ობი-თ,
მხოლოდ ეგაა, სახელს შენსას მოედო ობი.
შენ ცხოვრ-ობ შენი გულგრილ—„ობი“—თ, მე ვარ უშენოდ
და აღარ მინდა უშენ-ობ-ას ამოვუშენო
მტრ-ობი-ს კედელი, რადგან ახლაც მოჩანს გარკვევით,
ქსოვ სიმარტოვეს აბრეშუმის ჭიის პარკივით.

რა უცნაური ყვავილია,
შენს სიახლოვეს რომ ამოვიდა
და იქით ისე იხედება,
თითქოს რაიმეს უყურებდეს სხვისთვის უხილავს.

ხედვის იმ ნერტილს დავეძებდი,
მაგრამ ამაოდ,
მე ხომ ვერ შევძლებ უმიზეზოდ იქით გახედვას,
ისე უხინჯოდ, როგორც ყვავილი,
შენს სიახლოვეს რომ ამოვიდა..

შენ, ვინც აქ წევხარ, მერამდენე საუკუნეა
და მინაც კი ველარ გიხსენებს....

ამ ოთახებში ერთმანეთის სუნთქვაც კი გვესმის,
ვართ შორიახლოს,
როგორც გასული საუკუნის ექსპონატები,
უნარწეროდაც გასაგებია,
ვცხოვრობთ საკუთარ სახლ-მუზეუმში.

ზაფხულის მინდვრებს, ზღვას და მთა-ბარს
შეერივნენ შვილები და შვილიშვილები,
მათ ჩამოსვლამდე დღეებს ვითვლი
და ჟამნის კითხვა მანონასწორებს.

... ყოველი დღე ისე მფურცლავს,
როგორც ადრე ნაკითხულ წიგნს
და ვერ მიხსენებს.

თვლემას ისეთი პაუზაა,
რომ შემეძლოს უსასრულოდ გავაგრძელებდი.

ჩავრთე მუსიკა,
დავუტოვე აქვარიუმის ოქროსფერ თევზებს,
ქოთნის ყვავილებს და ოთხ კედელს,
ერთმანეთის ყურებით დაღლილს;

ყველა მათგანს ისე მოვებზრდი,
რომ მრცხვენია შინ შებრუნება.
მგონი თვალში ვეჩხირები ამ ხეივანს,
ამ იფანსაც და იფნის ჩრდილსაც,
რადგანაც მასაც თავის გზა აქვს,
ფენი აიდგა
და ფოთოლ-ფოთოლ მიიპარება.

მეც ფურცელ-ფურცელ აქედან იქით...

გახსოვდეს თიხა!

შევსვამ ამ სასმისს,
რომ ძველი ღვინით აჩქროლდეს სისხლი
და მერე შენთვის ნავილინო
მათი სიმღერა, ვინც თიხად იქცა...

.. უსმინე, ღვინის ჩამოსხმისას —
ხმას როგორ იცვლის და მღერის დოქი;

ბოლო ბგერა ფესვამდე ჩამწვდა.

..მკვდრეთით აღმდგართა ვსვამთ საგალობელს..
ახლა რომ ისმის ფრაგმენტებად და ვსვამთ კიდევაც
და ვგრძნობ საღამოს ლურჯფეროვან გახავრდებებს
და ქვეყანაზე მთვარის დარდის გადმოკიდებებს.

..მომენატრება, მოფერებისას
ხელისგულის ქვეშ რომ იბურცები..

გადამაფარე შენი მზერის თბილი ქსოვილი...

მოიზილება ჩვენგანაც თიხა,
თიხისგან — დოქი,
მრავლისგან — ერთი,
ხოლო იმ ერთში მრავალთა ძილი.

...მხოლოდ შენი გამოღვიძება...
და გულისცემას აყოლილი სიცოცხლის ჩქამი
და პაუზების ამოქოლვა ცვალებად ტემბრით..

დოქი ხმას იცვლის...

გახსოვდეს თიხა!

ვინც შველას ითხოვს...

ისე ახლოა იგი ჩემთან,
რომ ველარც ვამჩნევ,
ტკივილში ქრება,
ველარ ამოვთქვი
და მწარე ღიღინს ტანჯვა ამოჰყვა.

ის პაუზებში ცდილობს დამალვას,
თუმცა, თვალი აქეთკენ რჩება
და შველას ითხოვს.

ვერ უძლებს ხორხი ეკლიან ბგერებს
და საყრდენს ვეძებ ტკივილებს შორის.

ნეტარია, ვინც ახლა ტირის...
ვინც ნაბიჯს იცვლის წარმოსახვაში
და აქეთკენ არც იყურება.

ის შერჩა სიტყვას — მრავალგზის თქმულს
და მუდამ უთქმელს,
ყოველთვის რომ რაღაცას მალავს.

ნეტარია, ვინც ახლა ტირის...
და ისევ ეძებს მას, ვინც არის...
და არ არის... და მაინც ეძებს...

ზღვართან...

ჩვენ ველარავის დავივიწყებთ,
დრომ დავივიწყა
და აღარ გვეყოფნის აღარავის დასავინწყებლად
ანმყო, რომელიც თითქოს გვექონდა,
თითქმის არა გვაქვს
და უდროობის ბუნდოვანი ჟამი იწყება,
როდესაც ხსოვნა უბრუნდება ნაცნობ ადგილებს
და ჩვენზე ისევ საუბრობენ ძველი საგნები,
და გადავფურცლავთ ჩვენივე თავს და მერამდენე
შემოდგომაა ამ ქალაქში, რომ გზის გაგნება
ვერავინ შეძლო
და უაზროდ დაფუსფუსებენ
ფიქრიდან ფიქრში და ფოთლები მიმოფანტული
ეძებენ თვალებს
და მოხუცი წყვილი თავს იქცევს
თხრობით
და თხრობა გულშია და ინფანტილური -
გაბზარულ ტემბრში გადამაღლავს არეულ რიტმებს,
თვალის სიღრმეში ჩაბუყუტავს ღიმილს
და ატკივებულ სიცოცხლეს ითმენს...

პასტორალი

ოღონდ სიმღერა,
იმ სიმღერის ორიოდ ტაქტი...

ნაწალივით რომ გადაინვენ
ცალ მკლავზე გარმონს...
ის, მელოდიას რომ აჰყვება და მსუბუქ რხევით
შემავრძობინებს, რომ დაჰბერა ხორმაკმა ქარმა
და ჟრუანტელით განათდა ხევი...

ოღონდ სიმღერა, იმ შეგრძნების გამეორება,
და ასხლექტილი წუთი იგივე, —
ახლაც მზადაა ბნელი ძაბრივით
გშთანთქოს
და ისე ამოგიკვილოს,
ტოროლას ხმას რომ ამოისვრის დილა აპრილის.

ოღონდ სიმღერა,
ის სიმღერა სისხლში რომ მღერის,
გულში რომ გიკრავს და თავს გავიწყებს...
დაჭიმულია ძარღვები შენით
და მეშინია, რომ არ გამიწყდე.

წერ. აღარავის აკითხებ და აღარც უგზავნი.

დარჩეს ქალაღზე ან ფაილში...
ამ ლექსებს აქაც
გადარჩენის ისეთივე შანსი აქვთ,
როგორც
წიგნში დაბეჭდილ
ან ინტერნეტში ჩაკარგულ ლექსებს.

გულგრილი დროის იმედი გქონდეს,
ის თავის საქმის ერთგულია,
თითქმის ყველა გადავიწყა
და რაღა შენ დაგიმასოვრებს?!

შენ, როცა წერდი,
მაშინ იყავ განდობილი მასთან,
ვინც უსმენს შენს გულისცემას,
როგორც თავისას...

იქაა შენი თავშესაფარი...

ღღის ფრაგმენტი

გადავიკითხავ ყვითელ ფურცელს,
ნოემბრის დილამ რომ მომწერა,
არ ვიცი სადამდე მიმაცილებს,
ვისთვის მერამდენე ფოთოლცვენა.

ნავილინებ, რადგან სიტყვა
მიქრება და გულს არც ედება,
თვითონ მპოულობს უნებლიე,
ქარაფშუტული აცეტება.

დღეთა დინება რა მშვიდია,
რა გადამდებია მაჟორი,
მე, ახლა, შენთან სიახლოვე,
რაღაც დაუვიწყარს მაშორებს.

ჰაერი გაჟღენთილა კომპის სუნით,
არ ვიცი, შენ თუ გეკომშება,
რა გულუბრყვილოდ მიხარია,
და გული მაინც მეკუმშება:

შემომეფანტა ძმაცაცები,
ჩვენ ერთად მხოლოდ წარსულში ვართ,
ან სიზმარად, სხვაგან აღარა ვართ...
გამოგველია ერთმანეთი,
შეგვრჩა ცხოვრება ფარლალა...
ისმის გარაჟიდან არეული
ჰარი-ჰარალე და არხალა...

სამალავი

თავი დავკარგე და აღარ ვეძებ...

აქ უნდა დავრჩე,
რადგან ეს გზა მიდის არსაით
და სული ეძებს ცაში გასაღწევს,
ღია სარკმელში შემოფრენილ ბელურასავით.

გული ჩიხია,
სადაც ერთმანეთს შევეუძღვებით
და იქ ვამყოფებთ,
იქვე ვინახავთ ხსოვნის საფლავებს,
მერე ვიზოგავთ მწარე სალაფავს...
შემაჟრიალებს გულგრილობა სიცარიელის
და ვსინჯავ ფიქრით აღმოჩენილს და ნაალაფარს,
ვათვალეიერებ კოლექციას ძველ გალერიის..
და იგი ისევ აქვე არის,
ბგერებს ამოჰყავთ,
როცა გარდაცვილ ბავშვებისთვის მღერის მალერი...

შეცბუნებული გაეხედავ დღეებს,
ადრე რომ იყვნენ და მობრუნდნენ,
ისევ რომ ნავლენ...
შენ უისრებოს ჰგავდი ციფერბლატს
და მიაშობდი, ეს ნოემბერი,
როგორ თანდათან ჩაილია და ჩაიფერფლა.

რა უნდა ვუთხრა კარსმომდგარ ზამთარს
და შიშს, რომელმაც გამოიღვიძა
და ჩემში თავის სამყოფელს ავლენს,
რა უნდა ვუთხრა დაჭაობებულ
წარსულის ჟალტამს და მალარიას,
დაბრუნებული დღეებიც ნავლენ...
შემოდგომამ ხომ იმალიარა,
მზერა გაგვითბო ფერადი ნავლით....

ახლა ეს წუთი — ათასი წლის სამალავია..
და გარდაცვილი ბავშვებისთვის მღერის მალერი...

ნიგნიდან „ქალები და ქალ(ა)ები“

როცა ვხედავ, როგორ იშრობს
გუმბათების სველ ძუძუებს
დილის მზეზე ვენეცია,
მავინყდება, რომ ამქვეყნად
პარიზიც და ლონდონიც და
რომიცა და ვენაცაა!

2000

**გალაკტიონის ქაბათა ქაბა
მცხეთის ჯვარს
ნიგნიდან „რიმეიქები“**

მაქვს მკერდს მიდებული
როგორც მინდა, ქნარი,
ჩემთვის დიდებული
გამობრწყინდა მთვარე.
მკვიდრად ააშენა,
ვინაც ააშენა
და ცით დაამშვენა
ჯვარი – მცხეთის ჯვარი.

დამკარგავი გზებით
გრძნეულ ჩუქურთმებით,
დამქარგავი გზებით
ნაზი შუქურთმებით,
ნეტა ვინ აზიდა,
ან როდის აზიდა,
ან როგორ აზიდა
ზეცად მცხეთის ჯვარი.

რა განძი გვქონია,
რა მდიდარი, რა მხნე,
ჟღერს ქვის ჰარმონია
ერთხელ, ორხელ, სამხელ.
კარგად გამოჰკვეთა,
ვინაც გამოჰკვეთა,
ნაღდი ოქროს კვეთა –
დიდი მცხეთის ჯვარი.

აქ რომ სვეტებია,
შეკონება თალთა,
გამარტებია
დამარჩენი სახტად.
ნეტა ვინ ააგო,
რა ნიჭმა ააგო,
რა მადლმა ააგო
სვეტი – მცხეთის ჯვარი!

სარკმელთ დიადემა
გრძნობ, რა დიადია,
სული გიამდება,
გული ზვიადია.
ნეტა ვინ აანთო,
რა გრძნობით აანთო,
წლებს როგორ გაანდო
საიდუმლო: ჯვარი!

მოქნილი და მკვეთრი
დასრულება ხაზთა
არის თეთრზე თეთრი
შურის გრძნობის განცდა.
ეს ის სიმკვეთრეა,
ეს ის სითეთრეა,
რითაც მდიდარია
ძეგლი – მცხეთის ჯვარი!

ქართულია მზერა,
სივრცე მხრებს შლის მთებით,
მთვარე რაა, მზე – რა...
ფასკუნჯების ფრთები,
არწივების ფრთები,
ფრთები, ფრთები გვიანდა,
კიდევ ფრთები გვიანდა:
გვიხმობს მცხეთის ჯვარი!

როგორც მინდა, ქნარი
მაქვს მკერდს მიდებული,
ჩემთვის გამობრწყინდა
სხივი დიდებული.
მე ვარ მთანმინდელი,
მე ვარ დიდებული,
ხელზე დადებული
მომაქვს მცხეთის ჯვარი.

1977

1970. თსუ. გამოცდა რუსული ლიტერატურის ისტორიაში
პროფ. ოთარ ბაქანიძეს

რა გამამწარე ლომონოსოვით,
რო გამომწურე ლიმონისავით...

1970

ნიგნიდან „მოციმციმე არითმია“

გინდა ცხენზე შეჯექი, გინდა ეტლში ჩაჯექი, ვერსად წახვალ! ქიშ!
ედვარდი ხარ – ვარდი ხარ, ვარდიკო ხარ – ვარდი ხარ, ქიშვარდი ხარ – ქიშ!
თამაშობენ პარტიას ჩარლი სპენსერ ჩაპლინ და ეგონ ერვინ კიშ!
მაშინ მიღირს ფუნთუშა, თუა შიგნით ქიშშიში შემალული, ქიშ...
ლამის თავზე დაგვემხოს გიშ-ქურმუხის ტაძარი, გიშ-ქურმუხის, გიშ...
გიშრისფერი თვალ-ნარბი, გიშრისფერი თმა-წვერი, გიშრისფერი, გიშ...
ქართველისა ვინა სთქვა სვლების გათვლა წინასწარ, გიჟ-ვრაცუა, გიჟ...
ეს მუღმივი ქიშია, ვერსად დაემალება, ქიში, გიჟო, ქიშ!

1995

**ჭადრაკის ფიგურების სიმღერა
ნიგნიდან „სპორტლექსები“**

ავიშვიშდა კარპოვი, ავიშვიშდა კრამნიკი, კასპაროვიც... ვიშ!..
ვიშვანათჰან ანანდი ჩემპიონი გაგვიხდა, ვიშვანათჰან... ვიშ!..
მადლობა ღმერთს, იმ ქვეყნის კაციც გაჩემპიონდა, სადაც ვიშვით, ვიშ!..
ვიშ, რა კარგი რამ მოხდა! რა ნათელი რამ მოხდა! რა მართალი, ვიშ!

2000

ნიგნიდან „ქალები და ქალ(ა)ები“

ვლადიმირის სამხრეთ ფლანგზე რუსთა ვლადიკავკაზია,
ვლადიმირის აღმოსავლით კი – ვლადივოსტოკიო...
რუსეთისგან ხვალ ისევე შორს იქნება კავკასია,
როგორც არის დღესდღეობით რუსეთისთვის ტოკიო!

1992

მორის ეშერი. ბელვედერი

მარი გველესიანი

ბელურაბი

ისმის კაკუნი,
თითქოს ვილაც ბეჭდავს სტრიქონებს,
დამგვანებია დათოვლილი ქალაქი შაქარს...
სიჩუმე იყოს,
არ დააფრთხოთ ეს სილამაზე -
ფანჯრის რაფაზე
ბელურები კენკავენ ზამთარს!..

მემკვიდრევე ჩემო, დღემდე ვაცოცხლე
ჭირით თუ ლხინით თვალდანამული -
უნდა ჩამოვხსნა და ჩაგაბარო
ჯვარზე გაკრული ჩემი მამული!

ამ ზეცას უნდა, ვიდრე ინვიმებს,
მძიმე ნისლები თავზე მეხუროს,
ვიდრე ღვართქაფად ჩამოიქცევა,
მინის პირამდე მისაფხუროს
და ვიდრე ქვეყნად ჩამოღვრილ სევდას
ორთქლად წამოკრეფს სხივი-პოეტი,
მე კოლოების ვიოლინოთი
მილამაზდება საღამოები...

უნდა შვიკაულო შინ...

ნისლად ჩამონოლილ ზეცას
ვილაც დამდგარა და სცრის,
გაზაფხულ-ზაფხულით ნაქარგს
ვილაც ქარვის ფოთლებს გვის...
უცებ ჩამოთოვა მთები,
უცებ მოილია შინდი!
უნდა შევიკეცო ფრთები,
უნდა შევიბუდო შინ... და
უნდა მივაბარო სული
ფარდაგზე დაკიდულ ხმალს -
დაცლილ, მიძინებულ ჩანთას
შერჩა მატარებლის სუნი,
მოაქვს მატარებლის ხმა...

როგორ უსიზმროდ მეძინა!..

ძილო, ეგრე რად გამწირე,
სიკვდილს მიმეცი მეტწილად...
ვაიმე, ხომ არ დავწყნარდი,
როგორ უსიზმროდ მეძინა?!
ძილო, განა რად შეგშურდა,
ტირილის დროსაც მეცინა,
ვაიმე, ხომ არ დავბერდი,
როგორ უსიზმროდ მეძინა?!
წინათ, ძილსა თუ ღვიძილში
დარდიც ფერადი მეფინა,
ვაიმე, ხომ არ დავმთავრდი,
როგორ უსიზმროდ მეძინა?!

ხმა შინაგანი

როდესაც გტანჯავს ხმა შინაგანი -
შეიცან, თავი შენი შეიცან!
საკუთარ სხეულს განემორები
და სულს მტრედით მხარზე შეისვამ,
დაბლა დარჩება სულის ჭურჭელი
და მინიერი გვემით გათელილს
გადაგეხსნება ზეცის საუფლო,
ნათელი - ნათელ სულთა ნათელი!..

დავრჩებით...

შენ რომ იმღერებ და
მე რომ ლექსებს დავწერ,
ის დაგვხატავს და
დავრჩებით!
ქალნი მშვენიერნი, ტანმონარნარნი
ფერს დაიმშვენებენ ფარჩებით...
შენ ვაზს გააშენებ,
მე ვარდებს ვახარებ,
ის პურს მოიყვანს და
დავრჩებით!
ტყე აშრილდება, მთები გაივსება
შვლებით, ირმებით და არჩებით...
შენ თუ გყვარები,
მე თუ მეყვარები,
სახლი განათდება ბავშვებით,
შენ ტაძრებს ააგებ,
მე კედლებს მოვხატავ,
ჩვენ სანთლებს დავანთებ და -
დავრჩებით!..

